

Horatius: LYDIÁHOZ.

(Carm. Lib. I. 25.)

Egyre ritkábban veri ablakod már
Dözsölő ijak sűrű zörgetése,
Nyugton álmodhatsz: küszöbödre híven
 Simul az ajtó,

Mely elébb sokkal szaporábban fordúlt.
Egyre ritkább a panasz éjjelente:
„Meghalok teérted a hosszú éjben,
 Lydia, alszol?”

Nemsoká mindenki gúnyolni fog csak,
Csúnya vénasszonyt s szomorún holyongsz a
Szűk síkátorban, hol a szél süvölt s gyér
 Fényt vet az újhold.

S a dühödtt kancát szerelemre hajtó,
Tomboló vágy fogja kimarni gennyes
Sebbel a májad s tehetetlenül fog
 Hullni a könnyed.

Mert az ijak víg csapatát a mirtusz
Lombja díszíti s viruló borostyán:
Szél ha elvisz pár leveletlen ágat,
 Senki se bánja.

(Budapest.)

Fordította: RÓNAI PÁL.
